

Šta je večnost? Ako nije večna prošlost da li je onda večna sadašnjost ili budućnost. Čini se da je u pitanju večna sadašnjost. Za razliku od vremenske sadašnjosti večna sadašnjost nikada ne postaje prošlost. Striktno govoreći večna sadašnjost pokazuje etički govor besmislenim, jer nema onog treba kojim bi se sudilo sadašnjosti, niti tog sadašnjeg kao predmeta volje.

Sama Konstantinova refleksija farse, o kojoj smo ranije govorili, je potraga za večnošću trenutka, odnosno za blaženošću trenutka. Konstantin svedoči o takvom iskustvu i nastoji da ga ponovo dobije, međutim dolazi do sledećeg: „Nisam mogao videti ništa do širenje teatra, ništa čuti do buku u kojoj samo počivao. ...“ Konstantinova nemogućnost da izvrši religiozno kretanje nije ga lišila izvesne vrste blaženosti, u vidu čiste estetske neposrednosti koja transformiše i najgore odlike egzistencije u neposredno iskustvo lepog. Ali takva ekstaza trenutka je ugrožena trenutnim disrupcijama koje je skroz razaraju jednako kao što u trenutku nastaje. Jer stimo se Konstantinovih reči: „Kao što sam rekao, bilo je jedan sat kada sam bio na vrhuncu, onda me je odjednom nešto u oku iritiralo...“

Slično se događa i sa našim pesikom, čim dobije ime i postane sopsto on nestaje iz našeg vidika, i ostavljeni smo sa Konstantinom da nam reflektuje rođenje pesnika, ali on to nikako ne može do kraja da artikuliše. Mogli bismo reći da je ponavljanje trn u oku filozofske refleksije.